

Από τον Ινδικό στα κύματα του Αιγαίου

Από τη Σύρα στα πέδαγα του ονείρου

Στα αιγαιοπελαγίτικα κύματα μια σχέση ιδιαίτερη γεννιέται ανάμεσα στο ναυτικό και το βαπόρι του. Μνήμες από μακρινά ταξίδια, τη ζωή στη γέφυρα και τους καλοκαιρινούς ταξιδιώτες. Η αναπόληση της χαμένης νιότης διαδέχεται τη θύμηση από τη χαρά του πρώτου ρεμέτζου σε οχηματαγωγό

ΚΕΙΜΕΝΟ: CPT ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΜΑΜΙΔΗΣ

Το ΑΙΓΑΙΟΝ έφευγε 08:15 από Πειραιά για Πάρο - Ικαρία - Σάμο. Στις 08:00 έφευγε το ΣΑΜΑΙΝΑ για Σύρο - Ικαρία - Σάμο. Οι τότε ταχύτητές τους ήταν 17,7 και 16,5 κόμβοι αντίστοιχα. Στις 06:00 το πρωί βάζαμε φόρτωση. Το βαπόρι φόρτωνε από τα «δόντια» και το «κεφαλόσκαλο», θέσεις λιμένες 132-137 και 138-139. Πότε το ΑΙΓΑΙΟΝ στη μια θέση πότε το ΣΑΜΑΙΝΑ. Ώρα έξι το πρωί, λοιπόν, στημένος στην αριστερή σκάλα του πλοίου, επιτηρούσα τους επιβάτες να μπαίνουν και να βγαίνουν με ασφάλεια. Στα οχήματα δεν είχα ανάμειξη, σύμφωνα με τις εντολές που είχα πάρει. Εκεί κυριαρχούσε ο λοστρόμος, ο Γιώργος ο Βόλης, που δεν άφηνε κανέναν άλλο να αναμειχθεί. Κόσμος πήγαινε κι ερχόταν στον καταπέλτη του πλοίου. Ο πλοιοκτήτης Βασίλης Αγαπητός από τις 05:30 κάτω, γύριζε τα πρακτορεία, ώστε με την παρουσία του οι πράκτορες να αναγκαστούν να κατευθύνουν τους επιβάτες προς το πλοίο του. Χωρίς να τα έχω χαμένα, ζούσα σ' έ-

ναν καινούργιο κόσμο, αυτόν του «ζωντανού» επιβατηγού/οχηματαγωγού. Το ΑΙΓΑΙΟΝ, τότε, ήταν το καλύτερο βαπόρι της Πάρου. Τελείωσε η φόρτωση. Ανέβηκα στην πρύμνη μαζί με τον άλλο ανθυποπλοίαρχο τον καπτά Γιάννη, που ιδιαίτερα μου είχε ξεκαθαρίσει ότι δεν έκανε ρεμέτζα. Μαζέψαμε τις σκάλες, που ήταν χειροκίνητες και βασανίζανε πολύ τους ναύτες. — «Μόλα όλα», ακούστηκε η εντολή. Ο καταπέλτης με το βαρούλκο, κι όχι με μπουκάλες, υψώθηκε λίγο και μολήσαμε. Το ΑΙΓΑΙΟΝ, πρώην ALTEVERDE, αδελφό μιας σειράς τεσσάρων αδελφών βέλγικων σκαριών, ήταν το μόνο που δεν είχε προπελάκι. Τα άλλα τρία αδελφά ήταν τα μετέπειτα αφιχθέντα στην Ελλάδα, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΞΠΡΕΣ, ΛΥΔΙΑ και ΜΠΑΡΙ ΕΞΠΡΕΣ.

Μπήκα μέσα. Περνάγαμε τα φανάρια του Πειραιά. Εκείνη την ώρα, άρχιζε μια ιδιότυπη, παράξενη, τρελή, ερωτική σχέση με την ξυλομπρούτζινη αριστοκρατική γέφυρα αυτού του ποσταλιού. Μια σχέση που έμελλε να κρατήσει δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια, μέχρι την ημέρα που το ΑΙΓΑΙΟΝ έφυγε για το βυθό της Ψυττάλειας. Μια σχέση, όπως όλες οι βαθιές ερωτικές ιστορίες, που πέρασε από διάφορα στάδια ενθουσιασμού, εντόνων συγκινήσεων, μεταλλάξεων πικρίας, λύπης και χαράς. Μια

σχέση, που κράτησε κάποια διαστήματα μακριά τον ένα από τον άλλο, προδόθηκε από τον υποφαινόμενο, που όμως στο τέλος του βαποριού ήμουν εκεί, να το συντροφέψω στις τελευταίες του στιγμές.

Όμως, ακόμη είμαστε στην αρχή του καλοκαιρινού ήλιου, όπου όλα είναι ρόδινα, αρμονικά. Τώρα είμαστε στην αρχή μιας σχέσης, την ώρα που ένα κατάλευκο βαπόρι βγαίνει στα γαλάζια κύματα του αιγαιοπελαγίτικου μελεμιού. Όπως Ξαναείπα, η ιδιότυπη σχέση μας με το ΑΙΓΑΙΟΝ ξεκίνησε τούτη εδώ τη στιγμή, που το κατάλευκο βαπόρι άφηνε πίσω του τα φανάρια τηςμπούκας του Πειραιά και περήφανο ορμούσε στα γαλάζια κύματα του Αιγαίου. Ένα βαπόρι, μια ψυχή θαλασι-

νή σαν τις χιλιάδες, που αρμένιζαν το Αιγαίο από τις στιγμές της Γένεσης. Κάθε βαπόρι είναι μια ιδιαίτερη μορφή, είναι πνεύμα απόκοσμο, ιδιόμορφο, αλλοτινό, εξωανθρώπινο. Μέσα στο σιδερένιο σκελετό με τα άψυχα σίδερα, υπάρχει κάτι άυλο, αφάνταστο, που διαμορφώνει την προσωπικότητά του. Ένας νους, μια ψυχή είναι κάθε βαπόρι, που μόνο ο ναυτικός μπορεί να καταλάβει.

Καραβίσια ψυχή

Ψυχή, ασυγκίνητη, εξωανθρώπινη, αμέτοχη στον κόσμο τον ανθρώπινο, στον πόνο, στη χαρά, στη λύπη και τη νοσταλγία του ναυτικού. Όμως, πώς θα ήταν δυνατό να είναι διαφορετικά; Κομμάτι ύλης ο άνθρωπος, με σάρκα και οστά. Κομμάτι ύλης διαφορετικής το βαπόρι, με σίδερα και ξύλα. Δεν έχει κύτταρα ζωντα- ➤

